

ΕΚΔΕΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ κ. ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

Από το σημερινό φύλλο τιμή το «Μπουκέτο» διά της συνεργασίας του και εις εκ των πλέον έκλεκτων λογίων μας, ο γνωστός και τόσο συζητητής εδωμόγραφος κ. Μπάμπης Άννινος. Σελίδας δε ή και πλεον κατά παλαιάς αναμνήσεις του κ. Άννινου διά δημοσίευσή του «Μπουκέτου» τακτικώτατα.

Ήκουσα ένα ποτόν πιστόλου παρά το τέμα της οδού Κολοκοφάνη, και εξεφρίσθηκα. Ευτυχώς δέν ήτο τίποτε' έπρόκειτο περί τυχαίας έκπυρσοροτήσεως. Μοι ένθιμισεν όμως ένεκα της γεινιάσεως τά πρόσφατα τραγικά συμβάντα της Γιουγκοσλαυίας και μέ παρέρσαν εις ροήν περιέργων σκέψεων.

Όλα τά πράγματα εις αυτόν τόν κόρον δανύουν στάδιον εξέλιξεως. Ίδου ότι και τό πιστόλι τό όποιον έως τώρα είχε θέσιν κυρίας εις τήν ζώνην τών έξ επαγγέλματος καλλιηραράδων, ή εις τή γραφεία του άνακριτού και του είσαγγελέως ώς πειστήριον, εισέρχεται εις τό Κοινοβούλια και γίνεται ρητορικόν έπιχείρημα.

Τά πολύπρωτα αυτά συμβάντα—και τό έπίθετον έχει εις τήν παροχώραν περιέτασιν και οδασιαστικήν και κυριολεκτικήν σημασίαν—μεταβάλλουν οδασιακά και τήν ύπόστασιν και τόν προορισμόν του περί ού ό λόγος άντικειμένου, και του άνοιγουν στάδιον ένδοξον και άποτελεσματικόν εις τούς κοινοβουλευτικούς άγώνας.

Ευτυχώς τό ίδιον μας Κοινοβούλιον καθύστεραι—και ής εσχηόθηεν να εξακολουθήσει διαρκώς καθύστερον εις τό περλάτιον τών τοιοούτων άνδραγαθημάτων. Αι έριδες, αι σφοδραι και παραχόδεις διενέξεις, αιτινες έπαινούν ένιους λαμβάνουσαι χαρακτηριστά θρησκοραχίας, αι άπειλαι, αι προκλησεις, οι παλληκαρισμοί, έσταματούσαν πάντοτε σχεδόν ένκαίρως τή έπεμβάσιν τών ψυχραιμότερων και σφαιρονοστέρων. Σπανιώτατα εις τό ίδιον μας Κοινοβούλιον, και μόνον εις καιρούς εξαιρετικούς άναμόλους και πυρετώδεις, κατά τούς περιόδους τών έξέψεων της πάλης τών πολιτικών κομμάτων, έλαβον χόραν και μερικαι άνάδοινοι συμπλοκαι μεταξύ τών βουλευτόρων άνδρών. Ό μακαριτης Ρώκος Χοϊδάς, εις τών μάλλον από χαρακτηριστός ορμηικήν και εθεξάκτων πολιτισμένων της παλαιότερας γενεάς, χρηματίσας βουλευτής Κεφαλληνίας και Άθηνών κατόπιν, έσυνήγαγε κολλήσας να λέγη προς τούς άντιπάλους καθ' άν διαπληνίζετο κατά τας τωαύτας περιστάσεις τήν τραγικήν φράσιν :

«Ενομόσου ν' άποθήνη!» Άλλ' ή άπειλή αυτή είχε κατανήσει να χόσει ήτι τέλους τήν φοβήσαν της έννοιας ένεκα της καταχώσεως, συνήρη δέ και τό Άληθές τραγικόν να δευθή αυτός ό ίδιος, ει και θεινός σπορευτής, μίαν σφαίραν εις τό στήθος, κατά τήν μόνην μονομαχίαν, τήν προκληθείσαν έμ πολιτικών λόγων, μεταξύ αυτού και του Δημοσθένους Σταίκοι, του χρηματίσσαντος κατόπιν και διευθυντού της Άστυνομίας Άθηνών, έφωρεψε δέ θεινός έμ τού τραύματος μετέπειτα καθ' όλην του τήν ζωήν.

Τό Έλληνικόν Κοινοβούλιον δέν έμάνθη εύτυχώς ποτε δι' αίματος. Είδη πολλάς σημάς ταραχόδεις και έπαισώδια λίαν ζσηρά, συνήθεστατα άλλως τε έξ αίτίας του λίαν εθεξάκτου και υπερβολικά εύθιπτου νοελληνικού χαρακτήρος, άλλα ποτέ ή πολιτική έξεψις δέν εξέφανε εντός αυτού εις πράξεις έμφυλιμακίας. Αι διενέξεις, άτομικαι ή ομαδικαι, περιφρίσθησαν σχεδόν πάντοτε εις τήν άνταλλαγήν φράσεων και λέξεων, αίτινες ώς έπί τό πλείστον δέν περιλαμβάνοντο εις τόν κόδιμα της εύπρεπειας και της σεμνότητος. Κάποτε, σπανιώτατα και τούτο ειργάσθησαν και αι χείρες εις ταραχόδεις σημάς, εις μίαν τών όποιων, πολύ καλαιών, ό ποιητής Άριστοτέλης Βαλαωρίτης, βουλευτής Λευκάδος κατάφωρεν ένα γρόνθον κατά του διασημού Ίακωβάτου, (του πολλού Γεωργαντάρι) βουλευτού Πάλης, όστις είχεν άπεσθύνει κατ' αυτού θεινήν ύβριν. Έν τούτοις και αι φράσεις αυτές αι άπρεπείς είχαν τουλάχιστον κάποτε τό πλεονέκτημα να κροκαλούν τήν εύ-

Μπάμπης Άννινος

θυμίαν, ήτις πολλάκις εις τας τωαύτας περιστάσεις άποτελει σπηθρον άντιπερισπασμόν. Έμεινε δέ ιστορική ή ίδιας μία φράσις βουλευτου, όστις άφοβ διαπληνίζθη έπί άρκετήν ώραν μετ' άλλου συναδέλφου του κατά τήν συνεδρίασιν, έν ώρη ταραχόδους έπαισώδους, και άντήλλαξε μετ' αυτού πολλάς χονδροειδείς έκφράσεις και θεινός ύβρεις, άναφώνησεν ήτι τέλους έξοικειπέος :

— Έγώ είμαι άβρόφρων, βρά γαιδούρη !
Εις όλα σχεδόν τό Κοινοβούλια του κόσμου παρατηρούνται περιόδοι εξαιρετικής νευρικότητος, υπεραισθητικής είτε εις έκτακτους πολιτικούς, ή και κοινωνικάς περιστάσεις, είτε συχνότερα εις τας διαθέσεις και τήν ψυχολογικήν κατάστασιν τών άτόμων. Τά Κοινοβούλια τών μεσημβρινών Χωρών ήδως εινε έπιρροηστέρα εις τας τωαύτας έξέψεις, λόγω της φυλετικής τών ίδιουσχηματίας. Έν τούτοις τό Ίταλικόν Κοινοβούλιον, μολοντί άντιπροσωπεύει λαόν ιδιαιτέρως εύπειφρον εις συγκανήσεις και έξέψεις, δέν διακρίνεται—ή τουλάχιστον δέν διακρίνεται άλλοτε—διά τας συχνάς και σφοδράς θυέλλας τών συνεδριάσεών του. Έχω δέ περί τούτου τήν έξης άτομικήν έντύπωσιν, προελθούσαν έμ του παρτατικού συμβάντος πρό άρκετών δεκάδων έτών, του όποιου συνέπεσε να είμαι μάρτυς.

Διαμύενον τότε έν Ρώμη, είχα μεταβή τήν ήμέραν έκείνην εις τό Μονακαστέριον, τό Ιταλικόν Βουλευτήριον, και παρηκολούθηον τήν συνεδρίασιν από κνυος τών θεωρών : «Ήτο ή έποχή καθ' ήν διηγωνίζοντο έν Ίταλίη τά δύο μεγάλα και ιστορικά πολιτικά κόμματα της Δεξιώς και της Άριστερών, τών συνηρηματικών δηλαδή, και τών φιλελευθέρων. Έτυχα τήν στιγμήν έκείνην ν' άγορεύη ό Μπόγγι, εις τών κορυφαίων της Δεξιώς. Βροχός τό άνάστημα όστις, προχόστος όπισσον, προηγημένος δέ άρκετά εις τήν ήλικίαν, πεκαυτευμένος, μεταφραστής του Πλάτωνος, καθηγητής, παλαιός δέ πολιτικός, χρηματίας και ύπουργός, ήτο νεωκόμος και άεικήριος, συχνά δέ ζσηρός εις τας έκφράσεις του. Εις φράσιν του τινά τήν ήμέραν εκείνην ύπήρξε κάπως έγγικτικός, και εις τών κορυφαίων της Άριστερών, ό Πασκουάλε Στατιολίω Μανταλήν ήγήθη ν' άπαντήση' ήρχισε δέ με τήν έξης φράσιν : «Ό εξότιμος Μπόγγι (σημασιωτόν ότι εις τήν Ίταλικήν Βουλήν οι άντιπροσώποι φέρουν τήν προσηγορίαν οπιοενοίε, τό όποιον κατανεί να εινε τίτλος ειδικός διά τούς βουλευτάς) έν τή όλμική αυτού ύπερηφανεία... Εις τό σημειον αυτό τό πρόεδρος κρούει τόν κώδιμα, και παρακαλεί τόν άγορεύοντα ν' άνακαλέση τήν φράσιν διότι δέν τήν θεωρεί κοινοβουλευτικήν. Ό ρήτορ άπαντεί με τούς έξης κομμάς και αξιοσημείους λόγους : «Τρίαντα έτών κοινοβουλευτικός βίος μου παρέχει τό δικαίωμα να παρατηρήσω ότι ή έκφρασις μου ουδέν έχει τό έπιλήψιμον...» Άλλ' ό πρόεδρος έμμένει, ό ρήτορ επίσης μένει άμετάπειτος, και ή διαφρασία λήγει με τήν παραίτησιν του προέδρου και μέ έπουρητικήν κρίσιν.

Τώρα πως μία φράσις τώσον κομψή, τώσον κλασική και προσηφής έθεωρήθη ώς κοινοβουλευτικός άνοιμικός, όμολογώ ότι ούτε τότε έννόσασα, ούτε τώρα δύναμαι να έννοήσω. Καί συλλογίζομαι ότι άν συνέβαινε τοιοούτο εις τό ήμέτερον Κοινοβούλιον του όποιου οι θόλοι έχουν άκούσει «άλλα τών άλλων», πλέον ή άπροσδιόνησα, άσφαλώς θα έκλονίζοντο από τήν έκπληξιν !

Μπάμπης Άννινος

ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΓΙΑ

Μαύροι που γεννιούνται λευκοί

Οι Ιθαγενείς του Κογκό ως γνωστόν'είνε μαύροι, κατάμαυροι, κυριολεκτικώς πίσσα. Λοιπόν, θα τό πιστέψετε ; Οι άνθρωποι αυτοί όταν γεννιούνται, εινε άσπροι, κάτασπροι σαν τό χιόνι !

Τήν άπαστροπίατσουσαν αυτή λευκότητά τους τή διασηροδν έπι τρεις ήμέρες μετά τή γέννησή τους κ' έξασνα άπότομα μαυρίζουν. Και ό λόγος εινε ό έξης : Μέσα τους οι άνθρωποι αυτοί έχουν με μισήν φούσκα—είδος χολής—γεμάτην μαυρο ύγρο. Τήν τριτή ήμέρα από της γεννήσεως ή φούσκα αυτή σκάζει, τό ύγρο διασχύνεται στο δέρμα και τούς μαυρίζει.

βαια σε διαταγή του Έρρίκου Η' τόν κατηγορήσαν και για κάτι άλλο : πως είχε προσθέσει στο οικόσημό του τα διακριτικά σημάια του οικόσημου του μεγάλου βασιλέως Έδουάρδου του Έξομολογητού, σαν να έτοιμαζόταν ήδη να καταλάβη τό θρόνο της Άγγλίας. Δέν μπορούσαν λοιπόν να συγχωρούσαν ένα τόσο βαρύ παραπτώμα.
Ε' έτσι ό μεγάλος ποιητής, βάρδος και ήπώνης Έρρίκος Χάρβαρντ, άποσπεφάλισσεν με μέρα, σε ήλικία 28 μονάχα έτών, θάμα ένός άνισορόπου βασιλέως και της άπονηάς της άδελφής του.